

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

[ΤΟΥ PIERRE VEBER]

Το δωμάτιο τῶν δεσποινίδων Μωρσί, στὸ πρῶτο πάτωμα τῆς «Βίλλας τῶν Πλατάνων» στὸ Οὐλύγκι. Νυχθί. Οἱ δεσποινίδες ἐπιστρέφουν κρηθόντες κατὰ μὴ ἀπὸ ἕνα σποριαστῆ.

PENA ΜΟΡΣΕΛΕ, (εἶκοσι ἔξη χρόνων) εἶνε ἀκόμα ἄμορφη, μὰ ἔχει ἀόμοιε νὰ ξεραίνεται καὶ γὰρ νὰ γίνῃ. — «Ἡ μαμά μου εἶπε ὅτι δὲ θὰ ἦθελε νὰ πᾶμε μόνες μας στὸ τέννις τῶν Κεντσεβέλ.

MARIETTA ΜΟΡΣΕΛΕ, (εἶκοσι τοῖσιν χρόνων) πύ μισρή, πύ φροσκα, πύ χαρούμενη μάτια γαλανά. — «Ἄχ! Γιατί;

PENA. — Γιατί ἡ φρουλάιν μας θὰ μείνει στὸ κρεββάτι αὐριό τὸ πωρὶ, χτύπησε στὸ μάντιο καὶ τὸ κορμί της εἶνε γεμάτο ση- μῆδι.

MARIETTA. (ἡ δόπια ἔχει τὸ πῶ τῆς ἀλλοῦ). — Λές;

PENA. — Τὶ νὰ λέω; Ποῦ ἔχεις τὸ νοῦ σου; (Ἀρξίζει νὰ βγάξει τὸ φρόκα τῆς). Τὸ κατῖον εἶταν γεμάτο ἀτόφει...

MARIETTA, (καθισμένη στὸ κρεββάτι τῆς καὶ κοιτάζοντας τὸ κορὶ τῆς). — Ναι, ναι...

PENA. — Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ἔθρει... Δὲν ὑπάρχει πᾶ βύλλα γιὰ νοίκιασμα... Χόρρες! (Βγάξει τὰ παπούτσια τῆς). Ἐγὼ σγαδὸν καθόλου. Ποῦ εἶσουν;

MARIETTA. — Στὴν ταράτσα.

PENA. — Ἄχ! Ἐγὼ εἶχα πῆσει κουβέντα μὲ τὴ μητέρα τοῦ Μωρσί γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν κοριτσιῶν... καὶ ἔπειτα μὲ τὴ στρατηγία Μωρῶ-Σαντονέ ἤθελε καὶ ἡ μαμά κατόπι μαζί μας. (Κάπως θλιβέν). Οἱ νέοι μ' ἔβλεπαν μ' ὄλες αὐτὲς τὶς μητέρες καὶ δὲ μὲ προσκαλοῦσαν νὰ χορῆψω. Ἐπειτα συνόδερα τὴ μαμά ἀπὸ παιγνίδι, ὅπου ἐκέρδισα δέκα φράγκα. Ἡ μαμά μου εἶπε: «Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὶς ἐλεημοσύνης σου ἔνα Ἀυσσασμένη, τότε θέληγα νὰ τὰ γάσω, μὰ κέρδισα ἀλλὰ ἕκατὸ φράγκα... φαντάσου! Αὐτὸ δὲ μὲ συμβαίνει ποτὲ ὅταν δὲν ἔχω τὴ μαμά μαζί μου... Μὰ τί ἔχεις; Δὲ σοῦ ἀρέσουν αὐτὰ πού σοῦ λέω;

MARIETTA. — Ὅχι!.. ναι!.. τί;

PENA. — Μὰ κοιμάσαι; Τὶ ἔχεις ἀτόφει. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού γυρίσαμε δὲ μίλησε δίδλου γιὰ νὰ σοῦ πᾶρω μὰ λέξη πρέπει νὰ σοῦ τὴν τραβήξω ἀπὸ τὰ δόντια...

MARIETTA, (πὺ ἀναλύεται σὲ δάκρυα). — Ρένα... Ρένα!...

PENA, (πλησιάζοντας). — Τὶ σ' ἐπιασε; Μὴν κλαῖς ἔτσι. Τὶ ἔχεις;...

MARIETTA. — Τίποτα... ἔχω... ὄχι... Νά, ἀρραβωνιάστηκα...

PENA. — Ἀρραβωνιάστηκες;... Πότε;

MARIETTA. — Ἀπόψε.

PENA. — Νὰ κάτὶ νόστιμο... Κ' ἡ μαμά τὸ ξέρει;

MARIETTA. — Ὅχι... ὄχι ἀκόμα. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσεις νὰ τὴς τὸ πῶμε.

PENA, (μὲ ἀσθηρότητα). — Εὐχαριστῶ... δὲν ἔχεις καμμὶ ἄλλη παραγγελία νὰ μὲ ἀναθέσεις;

MARIETTA. — Εἶσαι καμιά.

PENA. — Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀνάσταστο... Καὶ μὲ ποῖον ραβωνιά- στηκες;

MARIETTA. — Μὲ τὸν κύριο Μωρῖς Ντανιέλ... Τὸν ξέρεις αὐτὸ τὸν ψηλὸ ξανθὸ νέο πού μὰς ἔμαθε νὰ κολυμπᾶμε...

PENA, (πὺ γίνεται ἔξαρτα σοβρὴ). — Ναι... τὸν ξέρω.

MARIETTA. — Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς σαιζὸν μ' ἀκολουθεῖ παν- τοῦ, ἔχει γίνῃ ἡ σιά μου...

PENA, (ἐκπληκτῆ). — Μὰ αὐτὸς εἶταν ὄλο τὸν καιρὸ μαζί μου. Ὅρες ὀλόκληρες κουβεντιάζαμε μαζί στὸ τέννις, στὸν περίπατο...

MARIETTA, (γελώντας). — Ναι! ναι! μὰ αὐτὸ ἔγινε ἀργότερα, ἀφοῦ εἶχε πᾶ καταλάβει πὺ τὸν ἀγαπᾷ ἔκανε τὴν «κυκλωτικὴ του κίνηση» ὅ- πως λέει.

PENA. — Τὶ θὰ πῆ αὐτὸ;

MARIETTA. — Εἶνε πολὺ πονηρὸς αὐτὸς ὁ Μωρῖς; τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴ μαμά καὶ τὸ μπαμπά, τοῦς φέρνει ἔτσι γυρῶ ξέρει πὺς ἔχει μεγαλὴ ἐπίδραση στὸ μπαμπά καὶ πολεμῆει νὰ σὲ κερ- δίσει γιὰ νὰ πετύχει τὴ συγκατάθεση στὸ γάμο μας.

PENA, (πὺ γίνεται ἄξαρτα περι- λυπη). — Θεέ μου! ἀλήθεια! Κ' ἐγὼ πὺ νόμιμα πὺς τοῦ ἄρεσε νὰ κουβεν- τιᾶται μαζί μου... πὺς μὲ προτιμοῦσε ἀπὸ τὶς ἄλλες, γιὰτὶ μὲ μιλῶσε πάν- τοτε σοβαρά.

MARIETTA, (γελώντας). — Μπᾶ, δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ σοβαρὲς κουβέντες... τὸν κλύτουν. Μοῦ ἔλεγε πὺς τοῦ μι- λοῦσες γιὰ τὸ μέλλον του, γιὰ τὴν

προοδὸ του. Σὲ θαυμάζει: «Ἡ ἀδελφή σου, μὲ ἔλεγε, θὰ εἶταν ἱκανὴ νὰ γίνῃ γεροϋσιαστὴν...»

PENA, (πληρωμένη). — Ἀλήθεια; στὸ εἶπε αὐτὸ;

MARIETTA. — Ὅχι μὲ κακία... Ἄκου λοιπὸν: ὄχιτὸ ὀλόκλη- ρες μέρες συναντιόμαστε παντοῦ, κουβεντιάζαμε μὰ δὲν τολμού- σαμε νὰ ἐξομολογηθοῦμε τίποτε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο: ἐγὼ εἶμουν βε- ββαία πὺς μ' ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸς ἀπὸ μέρους του εἶταν ἡσυχος: ὡς τόπο δὲν διακινδυνεύαμε νὰ πῶμε τὴ μεγάλη λέξη. Στενοχωρη- μένη τότε, κατάφρα στὴ φρουλάιν μας.

PENA, (ἐκπληκτῆ). — Στὴ φρουλάιν μας, τὴ Λισμπέτα; Τὰ εἶπες αὐτὰ στὴ Λισμπέτα; Καὶ δὲν σὲ μάλλωσε;

MARIETTA. — Ἀπειναντιάζ: πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς σὰ γα- ρίδα, ἐκάναμε συμβούλιο σὲ μὴν τῷτα τῆς ἀρρογιαλίας καὶ ἀποκα- σίτησε νὰ πᾶσι ἡ φρουλάιν νὰ εἰδοποιήσει τὸ Μωρῖς.

PENA. — Ὁλοῦτο ἐπάγγελα ἀνάλαβε νὰ κάνει ἡ φρουλάιν μας. Ἄν ἡ μαμά τὸ μάθαινε αὐτὸ...

MARIETTA. — Θὰ εἶταν κακὸ ἂν τὰ πράγματα πῆγαιον ὁσημα, μὰ ἀφοῦ πῆγαν τόσο καλὰ!... Ἡ φρουλάιν λοιπὸν πῆγε καὶ βρῆκε τὸ Μωρῖς καὶ τοῦ μίλησε ἔτσι: «Κύριε εἶστε πολὺ λυπημένους. Μήπως γιὰτὶ ἀγαπᾶτε τὴ δεσποινίδα Μωριέττα; — Ναι, ἀπάντησε αὐτὸς, μὰ αὐτὴ δὲ μ' ἀγαπᾷ καὶ ἔπειτα ὑπάρχουν τόσα ἐμπόδια μεταξὺ μας. — Κα- νένα ἐμπόδιο, ἀπάντησεν ἡ φρουλάιν καὶ ἐν πρῶ- τοις ἡ δεσποινὴ σὰς ἀγαπᾷ, αὐτὸ εἶνε τὸ ἐνδιαφέ- ρον. Ὅσο γιὰ τὴν προίκα, μὴ βράσσει, ἡ δεσποινὴ κάνει τοὺς γονεῖς τῆς ὅπως θέλει.» Τέλος ἡ φρου- λάιν μὰς κανόνισε ἕνα ραντεβῦ, ἐρωτικὸ πιά. καὶ ἔτσι πρὸ ὄχιτὸ ἡμερῶν συναντηθήκαμε μὲ τὸ Μω- ρῖς πῶσ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῶν διαμαρτυρομένων. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἔβραζε. Ἐγὼ εἶμουν τρομα- μένη, ἄνα κάτω, μὰ ἡ φρουλάιν δὲν κρατιότανε πᾶ. Μιλοῦσε! μιλοῦσε! Ἀπὸ μακριά, εἶδαμε τὸ Μωρῖς κάτ' ἀπ' τὴν ὀμπρέλλα του κοντὰ στὴν ἐκ- κλησία ἤθελε καὶ μὰς συνάντησε. Ἐκεῖ ἀρχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε, ἐνῶ ἡ φρουλάιν εἶχε τὸ νοῦ τῆς τὸ δρόμο.

PENA. — Ἐμπιστεῖστε τὰ κορίτσια σας σὲ τέ- τοιες παιδαγωγούς.

MARIETTA. — Ὁ Μωρῖς εἶταν συγκινημένος πολὺ, πὺ συγκινημένος ἀπὸ μένα: «Αὐτὸ εἶνε τρελλὰ, ὁσητὶ τρελλὰ, ψυθύρισε. Δὲν πῆρανε πὺς θαρθεῖ με- τέωτα βροχά!» Ἐγὼ τοῦ ἔαναεῖτα τετράγωνα τὰ λόγια τῆς φρου- λάιν: «Μ' ἀγαπᾶτε καὶ σὰς ἀγαπᾶ. Τὰ ἄλλα δὲν μὰς ἐνδιαφέρουν». Δὲ μπόρεσε νὰ μ' ἀπαντήσει παρὰ μόνον μ' οὐτὰ τὰ λόγια: «Ἀγα- πημένη μου, ἀγαπημένη μου, ἀφήστε νὰ τὰ σκεφθῶ ὄλ' αὐτὶ... σὰς ἀγαπᾶ πάρα πολὺ...»

PENA. — Τότε;

MARIETTA. — Τότε, μὲ ἔδωσε προθεσμία ὄχιτὸ μέρες γιὰ νὰ σκεφθῶ. Καὶ, χρὲς στὸ κορίθον, μὲ παρέσυρε ὡς τὴν ταράτσα: «Σκεφθήκατε; μὲ ρώτησε.— Ναι, σκέφτηκα καὶ ἀπεφάσισα: θὰ γίνω γυναίκα σας. Ἀριό θὰ εἰδοποιήσω τοὺς γονεῖς μου: θάρθετε τὸ ἀπόγευμα νὰ μὲ ζητήσετε.» Καὶ μείναμε ὄλο τὸ βράδι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο, σὰν ἀρραβωνιασμένοι.

PENA. — Σὲ φίλησε;

MARIETTA. — Δυὸ τρεῖς φοροῦλες. Εἶμουν λίγο τρελλή τὸν ἀγαπᾶ τόσο, τόσο. Δὲ μπορεῖς νὰ τὸ φανταστῆς ἐσὺ πὺ εἶσαι ἕνα σοβαρὸ ὑποκείμενο Ἡθελᾶ νὰ φωνάξω σ' ὄλο τὸν κόσμο, στὸ δρόμο: «Ἀγαπᾶ τὸ Μωρῖς!» Αὐτὸς γεμίζε τὸ εἶνε μου. Εἶμαι τρι- σευτυχισμένη! Ἡ εὐτυχία μου μὲ βα- ραίνει...

PENA. — Καὶ τώρα τί σκοπεύεις νὰ κάνεις;

MARIETTA. — Ἐπειδὴ ἐσὺ εἶσαι μὰ καλὴ καὶ ἀγαπημένη μεγάλη ἀδελ- φή θὰ πᾶς νὰ βρῆσι τὴ μαμά καὶ θὰ τὴν προετοιμάσεις;

PENA. — Μὴν ὑπολογίζεις σὲ μένα. (Σκαρφάλοει στὸ κρεββάτι τῆς).

MARIETTA. — Πῶς; Ἀρνεῖσαι;

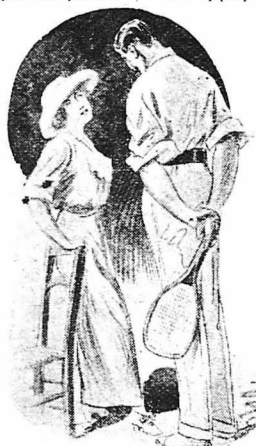
PENA. — Ἀπευθύνσου στὴ Φρω- λάιν.

MARIETTA, (καταλυπημένη). — Εἶ- σαι κακία ἀδελφή.

PENA, (κάτω ἀπ' τὶς κουβέρτες τῆς). — Ναι, εἶμαι κακία ἀδελφή.

MARIETTA. — Καὶ δὲ μ' ἀγαπᾶς. (Σιωπῆ). Μὲ μισεῖς... γιὰτὶ μὲ ζηλεύεις... ναι, μὲ ζηλεύεις... Πῶς εἶπε πὺς ὁ Μωρῖς σ' ἀγαποῦσε καὶ προσβάλληκες τώρα πὺς ἔμαθες πὺς ἀγαπᾶει ἐμένα.

PENA. — Λές τῆς!

Κουβεντιάζαμε στὸ τέννις...

Οἱ νέοι μ' ἔβλεπαν μ' ὄλες αὐτὲς τὶς μητέρες...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΥΣ

Οι φίλοι της ήθοποιού

Μιά μέρα, προ του Εθρωπαϊκού πολέμου, σ' έναν κύκλο Γάλλων συγγραφέων συζητούσαν για μιὰ δημοφή παριζιάννα ήθοποιού.

— Ισχυρίζεται ότι δε μπορεί να ζήσει με λιγώτερα από εκατό χιλιάδες τὸ χρόνο, εἶπε κάποιος.

— Αὐτὸ τὸ εἰσόδημα ἴσθοναμει με δύο φίλους ἀπὸ πενήντα χιλιάδες φράγκα ὁ καθένας, ἀπάντησε τότε ὁ Ἀλφρέδος Καπύς. Κ' εἶπαι ἀπὸ λίγο ἐπρόσθεσε :

— ... ἢ με δὺν χιλιάδες φίλους ἀπὸ ἓνα τάλληρο ὁ καθένας !...

Ἡ θέλησις

— Εἶνε ἀνθρώπος χωρὶς καρμὶ θέλησις.... ἔλεγαν κάποτε μὲρὸς στὸν Καπύς γιὰ κάποιον βουλεντή.

— Μπα, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἔχει μιὰ θέλησις— τῆς γυναίκας του !...

Οι ὑποψήφιοι τῆς Ἀκαδημίας

Κάποτε ὁ Καπύς καὶ ὁ Μπριέ, ὁ γνωστὸς δραματικὸς συγγραφεὺς, εἶταν κ' οἱ δύο ὑποψήφιοι γιὰ τὴ θέσις τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ. Ἐνας περιφρονητὸς συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη ἐπίδραση τὴν Ἀκαδημίαν, τοὺς προσκάλεσε καὶ τοὺς δύο σὲ πρόγευμα.

Στὰ ἐπίδραση ὁ Ἀμφιτριὼν λέει στοὺς συνδαιτημόνας του : — Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο σὰς θὰ περάσει στὴν Ἀκαδημίαν. Δὲν ξέρω ποῖος, μὰ ἐκεῖνος ποὺ θὰ πετύχει θὰ βοηθήσει καὶ τὸν ἄλλον νὰ γίνῃ γρηγορὰ Ἀκαδημαϊκός.

Τότε ὁ Καπύς χαμογελώντας δίνει τὸ χέρι του στὸ Μπριέ καὶ τοῦ λέγει :

— Βέβαια, φίλε μου, μπορεῖτε νὰ ὑπολογίζετε σὲ μένα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Καὶ πεισμώνεις γιὰτὶ ἐγώ, ἡ μικρότερη, παντρεύομαι πρώτη.

ΡΕΝΑ, (πειτώντας μαλασμένη εἰς κουβέρτες τῆς κάθεται στὴ μέση τοῦ κρεβατιοῦ). — Ἐ λοιπόν ! ναί κ' εἶπαι : Γιὰ ποῖὸ λόγο νὰ εἶμαι καλή ; Γιὰ νὰ γίνω γεροντοκόρη ; Δεκαπέντε χρόνια τώρα ἐσένα πάντοτε βάζουν πρώτη, ἐσένα διαλέγουν, ἐσένα χαιδεύουν. Ἐσὺ εἶσαι ἡ μικροῦλα, ἡ πολυαγαπημένη. Ἐγὼ εἶμαι ἡ μεγάλη. Γιὰ μένα δὲν ἐνδιαφέρονται διόλου. Κι' αὐτὸ ἀρχισε ἀφότου γεννηθῆκες... Ναί, πρώτα εἶμιον ἐγὼ ἡ ἀγαπημένη μ' ἀγαποῦσαν πῶς πολὺ ἴσως ἀπὸ οὗ ἀγάπησαν ἐσένα. Μὰ, εἶπαι ἠρθεσ ἐσὺ κ' ἐμένα μ' ἔβαλαν στὴ μπάντα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Καρμὶ μεις δὲν τροτιμήθηκα εἰς βάρους τῆς ἄλλης.

ΡΕΝΑ. — Μιλᾶω σωστὰ. Οἱ γυνεὶς μας φοβοῦνται μὴ φανοῦν ἄδικοι καὶ μὰς φτιάχνουν τὰ ἴδια κοσμήματα, τὰ ἴδια ρούχα, τὰ ἴδια καπέλλα. Ντυνόμαστε κ' οἱ δύο ὁμοῖα. Μὰ ὅλη τους ἡ στοργὴ εἶνε σὲ σένα. Τὸ ξέρω; ἀκουσα τὸ μπαμπὰ νὰ λέει τίς ἄλλες : Ἡ Ρένα ; Αὐτὴ δὲ θὰ μὰς ἀφήσει ποτέ μὰς ἀγαπάει πολὺ. Θὰ τὴν κρατήσουμε κοντὰ μας !

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Μὰ θὰ παντρευτεῖς κ' ἐσὺ ;

ΡΕΝΑ. — Πότε ; Δὲ με προσέχουν πιά καὶ μένω στὴ μπάντα κουβεντιάζοντας με τίς ἡλικιωμένες κυρίες καὶ ἂν κανεὶς με πλησιάζει με θέλει γι' ἀδελφὴ κ' ὄχι γιὰ γυναίκα. Ὅταν ὁ Μωρίς με ζύγισσε νόμιμα ἠλίθια πὼς ἐνοιώθη κατὶ γιὰ μένα. Εἶμιον εὐτυχισμένη, τόσο εὐτυχισμένη ! Συλλογιζόμουνα κίολας τί καλὸ σύζυγοι πού θὰ εἶμασθε. Ἐνδιαφερόμουνα γι' αὐτόν, γιὰ τὸ μέλλον του... Κι' αὐτὸς με κοροῖδευε. (Κλαίει). Εἶνε κακό αὐτό...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (κλινοῦστας). — Ἀδελφοῦλα μου...

ΡΕΝΑ, (σπρώχνοντας τὴν). — Φύγε ! φύγε ! Σὲ μισῶ, σὲ μισῶ ! (Κοιτῶν τὸ πρόσωπο τῆς σὲ μωζιλὰκι καὶ κλαίει με λυγμούς. Ἡ Μαριέττα γύνεται, εἶπαι φίλας τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς τῆς πού σφίγγει τὴν κουβέρτα. Τέλος ὁρνεῖ τὸ φῶς καὶ πλαγιάζει. Σιωπὴ. Μετὰ μισὴ ὥρᾳ ἡ Ρένα σηκώνεται καὶ μιλάει τῆς ἀδελφῆς τῆς.)

ΡΕΝΑ. — Μαριέττα, κοιμᾶσαι ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ὅχι.

ΡΕΝΑ. — Συχώρα με... Αὔριο τὸ πρωτὸ θὰ μιλήσω στὴ μαμά... Pierre Weber

ΠΟΙΚΙΛΙΑ
ΚΑΙ
ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ θέατρο στὴν Ἰαπωνίαν

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμα χρόνων ἡ μετάβασις στὰ θέατρα ἐθεωροετο, στὴν Ἰαπωνίαν, ὡς μιὰ διασκέδασις χυδαία, τὴν ὁποία μόνο ὁ ὄχλος ἀπολάμβανε. Σήμερα δὲμος, οἱ Ἰάπωνες ὄλων τῶν τάξεων πηγαίνουν στὸ θέατρο, ἂν καὶ ἰσχύουν πάντοτε σχετικῶς μ' αὐτὸ μερικὲς ἀπαγορευτικὲς διατάξεις τοῦ νόμου, ὅπως π.χ. ἡ ἐμφάνισις γυναικῶν ἀπὸ σκηνῆς. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς γυναικείους ῥόλους ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἔχουν ἀκόμα οἱ ἄντρες, ὅπως στὰ πρῶτα Ἀθηναϊκὰ θέατρα.

Ὁ νόμος ἐπίσης ἀπαίτει ὅπως σὲ ὅλα τὰ κλασσικὰ ἔργα τὸ καλὸ θριαμβεῖ τοῦ κακοῦ.

Συχνὰ οἱ θεαταί, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν πραγματικότητά τοῦ καίξιματος τῶν ἠθοποιῶν, ληθμονοῦν ὅτι εὗρισκονται στὸ θέατρο καὶ ὅταν βλέπουν κανένα κακοῦργο στὴ σκηνὴ τοῦ πετοῦν δι βρεθεῖ μισοστὰ τοὺς ἐνφ τὸν βρίζουν με διάφορα ἐπίθετα.

Τὸ μακιγιὰζ παίζει πολὺ σπουδαῖο ρόλο στὸ Ἰαπωνικὸ θέατρο. Οἱ περισσότεροὶ τῶν μεγάλων Ἰαπωνῶν ἠθοποιῶν ὅπως ἔξαφνα ὁ Μωρίτα Κάγια, τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Θεάτρου τοῦ Τόκιο, μακιγιάρωνται τόσο τέλεια, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς ἀναγνωρίσει κανεὶς.

Ἐπίσης ἔχουν πολὺ ἐξελιχθεῖ οἱ Ἰάπωνες ἠθοποιοὶ στὸ ζήτημα τῶν ἀμφιβουσιῶν.

Τὰ τυχερὰ τῶν παλαιοβιβλιοφίλων

Αὐτὸ συνέβη ἐσχάτως σ' ἓνα Λοντρέζο βιβλιόφιλο.

Μανιώδης ἐρευνητῆς τῶν παλαιοβιβλιοπολείων, εἶχε ἀγοράσει ἓνα ἀντίτυπο μιὰς τῶν πρῶτων ἐκδόσεων τοῦ «Παύλου καὶ τῆς Βιγνιανίας». Ὁ βιβλιόφιλος ἀρχισε νὰ διαβάζει με προσοχὴ τὸ ρωμαντικὸ ἀριστοῦργημα, ὅταν φτάνοντας στὶς τελευταῖες σελ. δες, παρατήρησε ὅτι δύο ἀπ' αὐτὲς εἶταν κολλημένες. Τὶς ἔκοψε κ' εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ βρεῖ χωμένα μέσα πολλὰ τραπεζογραμματῖα ἀξίας συνολικῆς 15.000 δραχμῶν. Ἐπίσης βρῆκε καὶ μιὰ ἐξήγησι γραμμένη με μολύβι. Ἴδου τὴν :

«Σοβαρὲ ἀναγνώστη, φίλε αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ὁ ὁποῖος θὰ τὸ διαβάσεις μέχρι τέλους, ἀξίσεις αὐτὴ τὴν ἀναμοιβή»

Παρόμοια εὐρήματα, πολὺ μικρότερων δὲμος ποσῶν, ἔτυχαν καὶ σὲ πολλοὺς Ἑλληνας βιβλιόφιλους.

Γάμοι παιδιῶν

Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου εἰς νεαρὰν ἡλικίαν προκάλεσε τελευταία μέγιστον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τῆς Ν. Ὑόρκης.

Ἐνφ ἡ νόμιμος ἡλικία πρὸς σύναψιν γάμου εἶνε 18 ἐτῶν διὰ τὰς νέας καὶ 20 διὰ τοὺς νέους, κατὰ τὸ 1922 ἐπαντρεύθησαν εἰς ὅλην τὴν πολιτείαν, ἐκτὸς τῆς Νέας Ὑόρκης, 172 παιδιὰ δεκαεπτά χρόνων καὶ κάτω, 634 κόρες δεκαεπτά χρόνων καὶ 1365 δεκαεπτά. Ἐξήντα τοὺς ἐκατὸ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ κατήγοντο ἀπὸ ἀγροτικὲς περιφέρειες.

Ἡ πολιτεία τῆς Νέας Ὑόρκης εἶνε μὰ ἀπὸ τὰς δεκατέσσαρας βορειοαμερικανικὰς πολιτείας ὅπου παρ' ὅλην τὴν ἀπαγόρευσις τοῦ νόμου τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ παντρευθῶνται σὲ ὅποιαν ἡλικίαν θέλουν φτάνει νὰ ἔχουν τὴν συγκατάθεσι τῶν γονέων τῶν.

Τώρα ὁμοσ, κατόπιν ἐνεργησῶν τοῦ «Συνδέσμου τῆς Προστασίας τῶν Παιδιῶν» κατηργήθη διὰ τὰς ὁποῖου ὅσοι, κάτω τῶν δεκαεπτὰ ἐτῶν, θέλουν νὰ παντρευθοῦν, πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ἐγγραφον συγκατάθεσι τοῦ προέδρου τοῦ ἀρμοδίου παιδικοῦ δικαστηρίου.

Τὸ ἐναέριον ταχυδρομεῖο

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταφερομένων ἐναερίως ἐπιστολῶν μεταξὺ Γαλλίας, Μαρσῆκου, Ἀλγερίας καὶ Σενεγάλης, ἔχει φθάσει σ' ἓναν ἀριθμὸν καταπληκτικόν. Οἱ ἀκόλουθοι ἀριθμοὶ δίνουν μιὰ εἰκόνα τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἐναερίου ταχυδρομείου :

Κατὰ τὸ 1919 ἀντηλλάχθησαν ἐναερίως μεταξὺ τῶν ἀνω χωρῶν 9124 ἐπιστολαί, ζυγίζουσαι 178 κοιλὰς· τὸ 1920, 182,061 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 3148 κοιλὰς· τὸ 1921, 327.085 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 6707· τὸ 1922, 1407.351 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 35.388 κοιλὰς· τὸ 1923, 2.558 κ' ἡλ. 863 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 68.153 κοιλὰς· τὸ 1924, 4.026.590 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 81.939 κοιλὰς καὶ τὸ 1925, 7.502.191 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 151.007 κοιλὰς.

Τὰ ταχυδρομικὰ ἀεροπλάνα διέτρεξαν κατὰ παρελθόν ἔτος 2.400.000 χιλιόμετρα, δηλαδὴ ἔξηντα φορὲς τὸ γύρο τῆς γῆς.

Ὁ Ἑβραϊστῆς